

Posudek na diplomovou práci:

Miloslav Zášková, Lidové tradice a zvyky jako zrcadlo sociálních vztahů. Srovnání tří lokálních společenství ve východních Čechách: Velký Vřešťov – Dubenec – Hustířany. ÚE FF UK, Praha 2010, 135 s., přílohy.

Miloslav Zášková, ač druhým oborem studující historii, se problematice stavu lidové kultury v současnosti zabývá již dlouhodobě. Patřil např.k nejpilnějším účastníkům studentského výzkumu mapujícího aktuální otázky lidové kultury, jehož organizátorem bylo MK ČR. Empirické zkušenostech z tohoto výzkumu ho vedly k hledání teoretických východisek při studování vztahů v lokálních komunitách a našel je především u německého sociologa Tönisse a amerického antropologa Radfielda.

Je sympatické, že Zášková nezůstal jen u těchto autorů, ale pustil se do studia české literatury ke zvolenému tématu a k etnologii současnosti vůbec. A skutečně prostudoval množství prací od 60. let do počátku 20. století, vyhodnocuje jejich metody a dosažené výsledky. Počíná si tak, jak by asi etnolog měl postupovat, dobrá znalost zahraničních autorů - klasiků je doplňována dobrou orientací v dějinách vlastního oboru. Studium není samoúčelné, ale má posloužit k výběru vhodných metod pro výzkum, aby ten nebyl jen deskripcí studovaných jevů, ale aby byl zasazen do širšího kontextu sociálních vztahů.

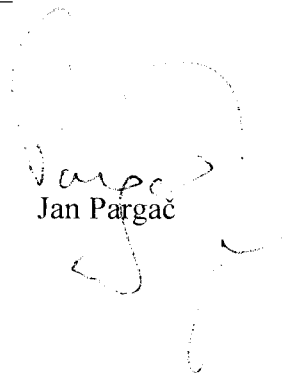
Polem terénního výzkumu byly tři rozdílné lokality ve východních Čechách Velký Vřešťov – Dubenec – Hustířany. Cílem je současný stav životnosti tradičních lidových obyčejů a zvyků. Nejde tedy o zachycení vývoje nebo změny, pokud ano, jen letmo, co se zachytí v respondentově paměti, ne jako studium cílené. Z tohoto pohledu použitá dotazníková metody je efektivní a dosažených 60 dotazníků dostačujících. Umožnila mimo jiné také zjistit rozdílnost podmínek pro udržování tradic ve vesnicích určitého typu.

Z hlediska stanovených cílů je možno konstatovat, že úkol se podařilo autorovi splnit, že prokázal nejen schopnost se teoreticky pro výzkum

přípravit, ale také ho dobře realizovat. Práce je bezesporu cenným přínosem k zjišťování aktuálního stavu tradic na českém venkově, tím cennější, že se současná česká etnologie od tohoto "etnograficky tradičního" tématu zcela odklonila. Je třeba upozornit i na živý jazyk, jímž je téma podáno. Zdá se, že pro práci etnografického typu je adekvátnější způsob volnějšího vyjadřování, než-li snaha o rigorózní, příliš "věcný" jazyk. Nelze opomenout ani to, že jednotlivé partie i práce jako celek prošla "opponentským" řízením v rámci etnologického semináře a diplomant svým vystoupením velmi zaujal.

Práci navrhuji jednoznačně hodnotit známkou výborně.

Praha, 17. ledna 2010

Jan Pargac